

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.105/2025/6.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Ügyvédi Iroda1 (Cím7, fszt/2., ügyintéző: dr. Prokopovitsch László ügyvéd) által képviselt **Felperes1** (Cím1) felperesnek – a Ügyvédi Iroda2 (cím8, ügyintéző: dr. Richter Attila ügyvéd) által képviselt **Alperes neve** (Cím2) alperes ellen munkáltató egészségsértése miatti kárfelelőssége, kártérítés megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 8.M.70.664/2023/39. számú végzésével kijavított 31. sorszámú ítélete ellen az alperes által 35. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság kijavított ítéletét nem fellebbezett részében nem érinti, fellebbezett részében azzal hagyja helyben, hogy valamennyi marasztalási összeg tekintetében a késedelembe esés időpontjától kezdődően a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot köteles fizetni az alperes.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 240.000 (kétszáznegyvenezer) forint + áfa másodfokú perköltséget és megállapítja, hogy az alperes köteles viselni a másodfokú eljárással felmerült 67.263 (hatvanhétezer-kétszázhatvanhárom) forint illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság döntése és az alapjául szolgáló tényállás

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2025. február 3-án meghozott 8.M.70.664/2023/31. számú ítéletével – melyet a 2025. április 23. napján kelt 39. sorszámú végzésével kijavított – kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek munkaviszonnyal összefüggő költség

címén 32.000 forintot, 484.000 forintot (mint elmaradt vagyoni előnyt), közlekedési többletköltség címén 22.055 forintot, gyógyszerköltség címén 2.728 forintot és ezek késedelmi kamatát, valamint 300.000 forint sérelemdíjat, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az alperest 1.225.042 forint perköltség megfizetésére a felperes javára, és az állam részére 50.300 forint eljárási illeték, valamint 276.594 forint eljárás során felmerült költség megfizetésére. Megállapította, hogy 5.000 forint eljárási illeték, továbbá 27.355 forint eljárás során felmerült költség az állam terhén marad.

[2] A megállapított tényállás szerint a 2004-es születésű felperes az iskolai tanulmányai alatt a nyári szünetben 2023. július 3-tól július 14-ig egyszerűsített foglalkoztatás keretében pénzfeldolgozó munkakörben dolgozott az alperesnél, feladata anyagmozgatás és érmefeldolgozás volt. A munkaszerződésben az alapbére 1.500 forint/óra összegben került meghatározásra, amely tartalmazta a túlórapótlékot, a munkavégzés helyeként az alperes székhelye került rögzítésre.

[3] A felperes a munkavégzés megkezdésekor munkavédelmi tájékoztatásban nem részesült, az ugyancsak iskolai szünet alatt egyszerűsített foglalkoztatás keretében munkavégzést kezdő (barátjával) tanúkkal munkavédelmi felszerelést, bakancsot, kesztyűt, munkaruhát nem kapott. A jelenlévő munkavállalók ismertették velük a helyi viszonyokat, lényegében arról adtak tájékoztatást, hogy mit hol találnak, saját holmijaikat hova pakolják, mi a munkát jellemző érdemi feladat, és azt hol kell végezniük. Ez lényegében az érméket tartalmazó zsákok mozgatását jelentette a pénzfeldolgozó területén, a zsákok súlya 15-20 kilogramm volt, és azonos címletű érmékből állt. Az érméket az érmefeldolgozóban egy gép adagolta, és gépi rolnizással látta el. A gépet felügyelni kellett, ha a működése megakadt, az akadályt meg kellett szüntetni. A berolnizást követően tizesével műanyag zacskóba kellett gyűjteni, majd az odakészített asztalra halmozni ezeket az érméket, a pakolást követően pedig az asztallal együtt el kellett tolni a fóliázó géphez. Azon területen, ahol az anyagmozgatás történt, a talaj nem volt egyenletes, a kerekek megakadhattak. Az asztal mozgatását két munkavállaló végezte, egyikük a menetiránnyal egyezően, másikuk a menetiránynak háttal végezte ezt a műveletet.

[4] A felperes a munkavégzés során arra az elhatározásra jutott, hogy 2023. július 14-ét követő időszakra a munkaviszonyát nem hosszabbítja meg, a nyár további részére az édesapja ismeretségéhez tartozó Cégl.-nél történő munkavégzést tervezett, amely gazdasági társaság restaurálással foglalkozik. A foglalkoztatás kapcsán az ügyvezetővel, egyéb érdekelttel arról állapodott meg, hogy 2023. július 17-i kezdéssel az iskolai szünet végéig tart a munkavégzése bruttó 2.000 forint/óra díjazás ellenében.

[5] 2023. július 12-én délelőtt 10:40 perc körül a felperes tanúkkal a munkavégzés során a feldolgozott érmékkal megrakott asztalt kívánta a rendeltetési helyére mozgatni. Ennek során a felperes a menetiránynak háttal, az asztallal szembe fordulva, tanú pedig a menetirány szerint állt, a felperes a saját márkanévű utcai cipőjét viselte. Az asztal mozgásba lendítésekor annak bolygókereke ráfutott a felperes jobb lábára, amit tanú igyekezett lehúzni onnan, mindezt a közelben lévő két munkavállaló látta, egyikük a felettest értesítette. A

felperes cipője megsérült, az oldalsó ragasztás elengedett. A felperes lábáról a cipő és a zoknit lehúzását követően láthatóvá vált, hogy a jobb lábán két köröm megsérült, lába vérzett. A felperest az egyik sofőr szállította kórházba, a sürgősségi osztályon történt sebkötözés után a felperes a házi orvosához ment, aki 2023. július 13-tól 4-es kóddal táppénzes állományba vette, illetve a sebészetre küldte, ahol az ellátást megkapta. Ezt követően a felperes 2023. július 17-től a munkavégzést nem tudta megkezdeni a korábbiakban megbeszélésekkel szemben a Cég1.-nél.

[6] A felperes a 2023. július 12-i balesete következtében a jobb láb lábfejének területén a kettes és hármaskor lábujjának körömlemezein szenvedett sérülést, a röntgenfelvétel törést nem igazolt. Gyógyulása kezdeti intenzív fájdalom, duzzanat és köröm teljes regenerációjának figyelembevételével a dokumentált ambuláns lapok és a szakértő személyes vizsgálata alapján 50 napos időtartamot (2023. július 17-től augusztus 31-ig) vett igénybe, azt az időszakot, amelyről a házi orvos kiállította a táppénzes igazolást. Ezen időszak alatt a felperes tömegközlekedési eszközt nem tudott igénybe venni.

[7] A felperes 2023. augusztus 4-én felszólító levélben fordult az alpereshez kárigényeinek részletezésével, a táppénz és a Cég1.-nél megkereshető jövedelme közötti különbséget és 200.000 forint sérelemdíj megjelölésével. Az alperes a felszólításra nem válaszolt.

[8] Az elsőfokú bíróság a kereseti kérelmet túlnyomórésztben megalapozottnak találta, melyben a felperes a 2023. július 12-én bekövetkezett balesettel összefüggésben vagyoni kára és sérelemdíj iránti igénye megfizetésére tartott igényt. Döntését a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 166. § (1) bekezdésére, 167. § (1) és (2) bekezdésére, és a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:52. § (2) bekezdésére alapította.

[9] A bizonyítási eljárás alapján megállapította, a felperes munkaviszonyával összefüggésben bekövetkezett balesetért az alperes 100 %-ban felel. tanúl tanúvallomása alátámasztotta azt a felperesi állítást, hogy a munkavégzés megkezdésekor munkavédelmi tájékoztatásban nem részesültek, munkaruhát, munkavédelmi eszközt az alperes nem adott át számukra, a munkájukat saját ruházatukban kellett végezniük. Kifejtette, az alperest nem mentesítette a felelősség alól az, hogy mindezek a munkaszervezéssel összefüggő változások miatt hiúsultak meg és e hiányosságokat 2023. július végére pótolta. A munkáltató ugyanis minden munkavállaló esetében köteles biztosítani a biztonságos munkavégzés feltételeit, ehhez elengedhetetlen a munkavégzés részleteinek, azzal kapcsolatos tudnivalóknak az ismertetése, a munkavédelmi eszközök biztosítása. A perbeli esetben a munkavédelmi bakancs rendelkezésre bocsátásával a baleset nagy valószínűséggel elkerülhető lett volna. A talaj egyenetlensége, amelyről tanúl tanú is beszámolt, közrejátszott a balesetben, mindezek okán az alperes a kárfelelősség alól nem mentesülhetett.

[10] Nem találta megalapozottnak az alperes kármegosztásra történő hivatkozását sem. A felperes részéről kirívó figyelmetlenséget, ésszerűtlen magatartást, mozdulatsort a baleset bekövetkezésének mechanizmusában nem talált bizonyítottnak, ilyet nem adott elő tanúl tanú sem. Nem találta indokoltnak az alperesnél esetlegesen korábban történt balesetek dokumentumainak beszerzését, ahogy a felperessel történt baleset bejelentésével kapcsolatos iratokat sem. A baleset körülményei, a munkáltató felelőssége ezek nélkül is tisztázható volt.

[11] A felperest ért sérülés jellege, gyógytartama, a foglalkoztatásában, közlekedésében való akadályozottsága és a sportcipő vásárlásának indokoltsága körében szakértői bizonyítást rendelt el a felek indítványára. A kirendelt orvosszakértő a keresőképtelenség időtartamát a háziorvossal egyezően 2023. július 12-től 2023. augusztus 31-ig terjedő időre állapította meg. Ezen időszak alatt a felperes tömegközlekedésben való nehezítettségét is alátámasztotta a szakértői vélemény, ellenben a sportcipő pótlását a szakértő orvosi szempontból indokolatlannak tartotta.

[12] egyéb érdekelt², a Cég¹ ügyvezetője tanúvallomásával igazolta, hogy a felperest 2.000 forintos óradíjjal 2023. július 17-től augusztus 31-ig határozott időre foglalkoztatta volna, azzal, hogy a munkaszerződés megkötésére a munkavégzés kezdetén került volna sor. A munkavégzés jellegére, a fizikai erőfeszítés, a vegyszerekkel való érintkezés szükségességére figyelemmel akceptálta a felperes értesítését, hogy a lábsérülés miatt a munkavégzést mégsem tudja megkezdeni. Mindezekre figyelemmel a felperesnek az általa 484.000 forint összegben megjelölt elmaradt vagyoni előny iránti igényét megalapozottnak találta.

[13] A szakértői vélemény alapján alaposnak találta a KRESZ tanfolyamra, az orvosi kezelésre, kontrollvizsgálatra autóval, illetve taxival történő közlekedés miatt felmerült költségigényt. A taxiköltségre vonatkozó számlákat (6.800 forint + 7.380 forint), a megjelenést igazoló ambuláns lapokat a felperes becsatolta, ahogy a gépkocsival történt közlekedéshez kapcsolódóan meghatározta az üzemanyag árakat és a fogyasztást is 175 kilométer távolság megtételére nézve. Az így meghatározott összeg 7.875 forintot tett ki. Rögzítette továbbá, hogy az alperes a felperes gyógyszerköltség igényét elismerte.

[14] Az új edzőcipő vásárlásával kapcsolatos, számlával igazolt költséget úgy ítélte meg, hogy azt az alperes vagyoni kártérítésként megfizetni köteles, függetlenül attól, hogy az orvosszakértő annak indokoltságát nem állapította meg. A felperes kárt szenvedett, a tönkrement edzőcipőt új megvásárlásával pótolta, a kártérítés szabályaira tekintettel ez az igény megalapozottnak minősült.

[15] Nem találta alaposnak ugyanakkor azt az igényt, melyet a felperes azon okból terjesztett elő, hogy édesapjának az eredeti terveitől eltérő időpontban kellett két nap szabadságot a szállításával töltenie, és emiatt 80.952 forint, kétnapi távolléti díjának megfelelő összeget kívánt érvényesíteni. Megállapította, a felperes édesapját kár nem érte, a

munkából távol töltött időre távolléti díjban részesült, az a körülmény, hogy nem a tervezett időpontban vette ki szabadságát, vagyoni kárigényt nem alapoz meg. Közvetetten a pihenéshez való jog sérülhetett, de ez nem a vagyoni kártérítéssel kompenzálható.

[16] A 300.000 forint sérelemdíj iránti igényt nem találta eltúlzottnak. Megállapította, a felperes egészséghez fűződő személyiségi joga az alperes magatartása miatt sérült, a felperes 50 napon át keresőképtelen volt. Ez idő alatt más keresőtevékenységet, korábbi szabadidős tevékenységeit végezni nem tudta, mindezek kompenzációjára a jelen értékviszonyok között a felperes által megjelölt összeg megfelelőnek minősült.

[17] A felperes pernyertességét 91 %-ban, pervesztességét 9 %-ban állapította meg, erre figyelemmel határozott a pertárgyérték alapul vételével az eljárási illeték, szakértői díj viseléséről. Rögzítette továbbá, hogy a felperes 1.060.000 forintban megjelölt perköltségigénye nem minősült eltúlzottnak az alperes állításával szemben, az alperesnek megküldött felszólítólevél és a keresetlevél tartalma, terjedelme egymástól eltérő volt, így a keresetlevél elkészítésével felmerült 240.000 forint + áfa összeg az elvégzett munkával arányosnak minősült. A beadványokat határidőben terjesztette elő a felperes, a tárgyalások számára, a felperesi képviselő által ezeken eltöltött időtartamra figyelemmel a 40.000 forint + áfa óradíj alapul vételével a perköltség arányosnak minősült és az óradíj mértéke sem volt eltúlzott. Mindezek okán az 1.060.000 forint 91 %-ában számított perköltség, azaz 964.600 forint + áfa összeg megfizetésére kötelezte az alperest.

Az alperes fellebbezése

[18] Az alperes elsődlegesen az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával a teljes kereset elutasítását, másodlagosan az eltúlzott összegben megállapított elsőfokú perköltség összegének a felperes jogi képviselőjének kifejtett tevékenységével arányban álló összegre történő mérséklését kérte. Egyben igényt tartott első- és másodfokú perköltségére is, egyben eltúlzottnak találta a felperes másodfokú eljárásra előterjesztett perköltségigényét.

[19] Indokolásul előadta, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, de a bizonyítékokat nem okszerűen, ellentmondásosan értékelte, helytelen jogi következtetéseket vont le.

[20] A vagyoni kártérítés körében – osztva az igazságügyi orvosszakértő véleményét – hangsúlyozta, az új cipő vásárlásával felmerült 32.000 forintos igény nincs közvetlen összefüggésben a felperes gyógyulásával. Elutasítás hiányában pedig kérte, hogy a felperes által ténylegesen elszenvedett kár mértékéhez igazított valós összegre mérsékelje a másodfokú bíróság a marasztalási összeget. Nem világos ugyanis, hogy a felperesnek miért egy márkánévű márkájú drága cipővel kellett pótolni a felperes állítása szerint a baleset miatt

rendeltetésszerű használatra alkalmatlanná vált cipőt, és miért nem egy kevésbé márkásabb és olcsóbb, de rendeltetésszerű használatra (utcai közlekedésre) alkalmas cipővel.

[21] A 484.000 forint elmaradt vagyoni előny kapcsán a felperes nyilatkozatai az eljárás megindítását megelőzően, illetve a perben egymással ellentmondóak voltak. A felperes a 2023. augusztus 4-én kelt ügyvédi felszólításában 22 munkanapra 4.000 forint jövedelemkülönbséggel számolva 88.000 forintban jelölte meg jövedelemkiesését. Ezzel szemben a keresetlevélben 29 napra számítva 464.000 forint összeget jelölt meg, amit később 484.000 forintra módosított. A becsatolt orvosi igazolások szerint a felperes táppénzellátásban részesült, ez szerepel a felszólító levélben is, míg ettől ellentétes állítást fogalmazott meg a felperes a keresetlevelében. Így az alig egy hónap különbséggel megjelölt igények között hatszoros különbség mutatkozik, mindezek megkérdőjelezik az összecszerűség valós voltát.

[22] Amennyiben a felperesnek valós, elfogadott ajánlata volt a 2023. július 17. és augusztus 31. közötti foglalkoztatására, akkor ezzel már 2023. július 17-e előtt is rendelkeznie kellett, hiszen aláírt szerződés nélkül meg sem kezdhette volna a munkavégzését. Az ügyvédi felszólításban semmilyen okirattal nem bizonyította a felperes, hogy kitől volt már 2023. július 17-ét megelőzően érdemi ajánlata, benne a foglalkoztatás pontos feltételeivel, ami alapján valóban munkát végzett volna. Egyben életszerűtlen az, hogy a felperes a felszólítólevélhez és a keresetlevélhez sem csatolta a foglalkoztatási ajánlatot, vagy aláírt szerződést. Erre csak utóbb, 2023. szeptember 12-én kelt igazolás megküldésével került sor, amiből nem is derül ki, hogy milyen munkakörben történt volna a foglalkoztatás. Álláspontja szerint ezen igénye a felperesnek egy jól felépített koncepciót követve „keletkezett” annak érdekében, hogy minél nagyobb összegű vagyoni előnyt érjen el a volt munkáltatója terhére.

[23] Kifogásolta a közlekedési többletköltségeket érintően a szakértői véleményben foglaltakat és az elsőfokú bíróság által levont jogi következtetéseket egyaránt. A csatolt ambuláns lapok szerint a felperesnek nem volt törése, a kezelőorvos keménytalpú cipő viselését írta elő, mint kezelési módot és csak sebtisztítást, betadinos kötést javasolt. A további orvosi iratokon a felperes keresőképtelen státusza és táppénzellátása van rögzítve. Mindezek értelmében a felperest közvetlenül kezelő orvosok által kiállított iratokon nincs olyan megállapítás, hogy a felperes ne lett volna járóképes, és cipőt ne viselhetett volna, illetve a tömegközlekedés igénybevétele ellenjavalt lett volna a részére. Ezek miatt nem is volt indokolt, hogy a felperes az orvosi vizsgálatokra és a KRESZ tanfolyamra taxival, illetve édesapja gépjárművével utazzon. A szakértő a sebgyógyulást követő másfél évvel később a felperes tényállításaira alapozva vont le orvosi következtetéseket e tárgykörben, ami a kifejtettek miatt nem lehetett megalapozott.

[24] A Ptk. 2:43. § a) pontjára és 2:52. § (1) – (3) bekezdésére utalva hangsúlyozta, a szabályozás célja nem az, hogy a sérelemdíj elhanyagolható súlyú személyiségi sérelmekhez kapcsolódjék, összegének megállapításánál jelentőséghez kell jutnia a sértettért hátránynak, és annak mértékének is. Emellett az eset összes körülményei vizsgálatával mérlegelendő a jogsértés súlya, ismétlődő jellege, a felróhatóság mértéke, a jogsértésnek a sértettre és

környezetére gyakorolt hatása. A sérelemdíj a nem vagyoni sérelem egyszeri reparációját jelenti, amely nem azonos a büntető kártérítéssel.

[25] A 2023. július 12-én bekövetkezett baleset kapcsán annak van jelentősége, hogy a felperes rövidtávú és gyorsan gyógyuló, nem maradandó sérülést szenvedett, gyógyulásához speciális orvosi kezelésekre, drága gyógyszerekre nem volt szükség, a baleset miatt a felperes munkaképessége nem csökkent. Az alperesnél az elmúlt években más munkahelyi baleset nem történt, a munkavédelmi oktatás és a munkavédelmi szabályok betartása folyamatos, a hatóságok e körben hiányosságot nem állapítottak meg. A perbeli esetben a munkavédelmi oktatás és a bakancs időszakos biztosításának hiánya a munkaszervezéssel összefüggő változtatások miatt maradt el, és a budapesti értéktárban a folyamatos és biztonsági üzemeltetés 2023. július végére megvalósult. Az ezzel összefüggő jogsértés súlya nem jelentős, tekintettel arra is, hogy ez az egy baleset történt az elmúlt 15 évben az alperesnél. A balesettel összefüggésben felróhatóság a munkáltatót ugyan terheli, de részben a felperest is, mivel az köztudomású, hogy az anyagmozgatásra szolgáló asztal gurulós kereke miatt a mozgatást úgy kellett végezni, hogy az asztal kerekei alá ne kerüljön az anyagmozgatást végző személy lába, különösen akkor, ha a munkáját nem az erre rendszeresített lábbeliben végzi. Mindezek miatt a jogsértésnek a felperesre és környezetére gyakorolt hatása nem volt olyan mértékű, ahogy azt a felperes állította. A megítélt sérelemdíj túlzó és indokolatlan, ezen igény elutasítása, illetve a ténylegesen elszenvedett testi sérelem mértékéhez igazodó összegre mérséklése indokolt.

[26] A felperes javára megállapított elsőfokú perköltség összege az irányadó bírósági gyakorlat figyelembevételével eltúlzott, mérséklése indokolt. Az ügyvédi munkadíjnak a pertárgy értékén kívül az elvégzett munkához kell igazodnia, de figyelemmel kell lenni az ügy jellegére, jelentőségére is. Nem kellő súllyal vette figyelembe az elsőfokú bíróság azt az érvelést, miszerint a 2022. augusztus 4-én elkészített felszólító levél szövege 70 %-ban megegyezik a keresetlevél szövegével, így utóbbi elkészítése a jogi képviselő részéről már nem igényelt olyan munkaráfordítást, amelynek az ellenértéke 240.000 forint + áfa összegű munkadíjat eredményezhetne. A 40.000 forint + áfa/óra ügyvédi munkadíj, amely a felperesi elszámolások alapjául szolgált, szintén túlzó, figyelemmel a hatályos versenypiaci viszonyok szerinti 20.000-25.000 forint/óra ügyvédi munkadíjra.

A felperes fellebbezési ellenkérelme

[27] A felperes érdemben az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségben való marasztalását kérte.

[28] Az Mt. 166. § (1) és (2) bekezdésére utalva hangsúlyozta, hogy az edzőcípő tekintetében az ok-okozati összefüggés fennáll a kár és a munkavégzés között, hiszen az a munkáltató utasításának teljesítése során következett be. A kár a munkáltató ellenőrzési körén belül történt, a perbeli helyzetben csak a munkáltatónak volt ráhatása a munkavédelmi

oktatásra és védőeszközök biztosítására. Az ellenőrzési kör fennállta megalapozza a munkáltató felelősségét és azt az alperes az Mt. 166. § (2) bekezdés a) pontja alapján kimenteni nem tudta. tanúl tanúvallomása igazolta, hogy körütekintően, a kapott instrukciók, utasítások és legjobb tudása szerint dolgozott, és kizárható részéről a kizárólagos és elháríthatatlan magatartás a káresemény bekövetkeztének tekintetében.

[29] A tönkrement edzőcipő pótlása jogalapjában és összecszerűségében is megalapozott kárigény. A kár bekövetkeztének megállapítása nem orvosi szakkérdés, hanem ténykérdés. Vagyoni kára a munkaviszonnyal összefügg, a sérülés és a tönkrement cipő közötti okozati összefüggést kellett a perben vizsgálni. Fényképfelvétellel igazolta, hogy a cipő hordhatatlanná vált, a vásárolt cipő típusát és árát számlával igazolta. Ambuláns lap igazolta, hogy a balesetet követően nem volt képes cipőt hordani, a tanúvallomás pedig azt, hogy még ősszel is problémákkal küzdött a lába miatt és speciális cipőt hordott. Így a perbeli cipő beszerzése indokolt volt. Emellett a balesetben tönkrement cipő ára magasabb volt, mint a beszerzett lábbelié, amely alacsonyabb minőséget és árszínvonalat képvisel, mint a hordhatatlanná vált cipő. Káronszerzés a részéről nem történt, a lába állapotából kifolyólag, illetve az orvosi kezelési útmutatóra tekintettel kifejezetten specifikus paraméterekkel rendelkező cipő beszerzése volt szükséges és indokolt. A pótlásként beszerzett edzőcipő értéke nem tekinthető eltúlzottnak, kár jogcímen a kártérítési összeg mérséklése megalapozatlan.

[30] Az elmaradt vagyoni előny kapcsán a kártérítés jogcímének alapját egy munkaviszony meghiúsulása adja, mivel sérüléséből kifolyólag nem volt képes 2023. július 17. és augusztus 31. között munkát végezni. E jövedelemkiesést a Cég1. ügyvezetője tanúvallomásával igazolta és ehhez kapcsolódóan kellett értékelni a táppénzre való jogosultságának hiányát is.

[31] Az elsőfokú eljárásban részletesen levezette és ez alapján az elsőfokú bíróság helytállóan vette figyelembe az elmaradt vagyoni előny körében előadott érvelését. A felszólító levél és a keresetlevélben meghatározott összecszerűség különbségét az adta, hogy az egyszerűsített foglalkoztatás miatt táppénz ellátásra nem volt jogosult, a felszólító levél megírásakor ez még nem került tisztázásra. Mindezt alátámasztja az egyszerűsített foglalkoztatásról szóló 2010. évi LXXV. törvény 10. § (1) bekezdés a) pontjában és 7. § (2) bekezdésében foglalt rendelkezés. Az pedig, hogy a Cég1. ügyvezetője az igazolást az elérhető jövedelemtől később állította ki, abból következett, hogy az iratnak a szükségessége, bizonyító ereje később merült fel. Kifejezetten életszerűtlen az az alperesi hivatkozás, hogy létezzen írásbeli aláírt munkaszerződés két fél között a munka megkezdését megelőzően jellemzően a munkába állás első napján írják alá a felek a munkaszerződést.

[32] A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) példálózó jelleggel említi a bizonyítási módokat és eszközöket. A perbeli esetben a tanúbizonyítás megalapozott és lehetséges módja volt a tervezett munkavállalás bizonyításának. A munkavállalás elhatározását, a betöltendő munkakört az ügyvezető által kiállított igazolás és tanúvallomás alátámasztotta. Igazolta, hogy foglalkoztatásának a

munkabalesetből származó sérülése volt az akadály, ezt az orvosi iratok is igazolták. Az összecszerűség körében a bizonyítékok alapján az elsőfokú bíróság ugyancsak helytálló döntést hozott.

[33] A 2023. július 12-i ellátási dokumentáció megjegyzés rovata tartalmazta, hogy sem papucsot, sem cipőt nem tudott felvenni, ahogy azt is, hogy a felépülési idő hosszabbnak minősül. Emellett köztudomású, hogy vérző, nyílt sebbel, levált körömmel, amely sebtisztítást, pihentetést, polcolást igényel, nem képes az érintett személy tömegközlekedés igénybevételére. A taxiszolgáltatás igénybevétele kizárólag orvosi vizsgálatra való utazáshoz történt a járási nehézségek folytán. E költségek felmerülésének idejét, összecszerűségét számlákkal bizonyította. A további közlekedési többletköltség a KRESZ tanfolyamon, illetve vizsgán való megjelenéssel keletkezett, a járásban és mozgásban való akadályoztatottság okán. A KRESZ tanfolyamra a több tömegközlekedési eszköz igénybevétele és hosszabb távon gyaloglással jutott volna el. A kezelőorvos által előírt javallatot a tömegközlekedés során megtartani nem tudta volna. A közlekedési többletköltséget számlákkal, tételesen igazolta. A gyógyszerköltségekre vonatkozóan jogi érveket és tényállításokat az alperes a fellebbezésben nem adott elő, ezek jogalapját, összecszerűségét az elsőfokú eljárásban nem is vitatta.

[34] Az alperes a perben beszerzett igazságügyi orvosszakértői véleménnyel szemben kifogást nem emelt, kiegészítését nem kérte, az aggályos elemek tekintetében indítvánnyal nem élt. Mindezt a másodfokú eljárásban már nem teheti meg. Az említett költségek a lábát ért munkabalesethez kapcsolódnak, és azok teljes körű megtérítése indokolt az Mt.-nek a teljes kár és költség reparációjára vonatkozó szabályából.

[35] A sérelemdíj iránti igény ugyancsak megalapozott, jogalapját az alperes elismerte csupán összecszerűségét vitatta az elsőfokú eljárásban, így az ellenkérelem változtatás a Pp. 373. § (1) bekezdésébe ütköző. A szakértői vélemény és a kezelőorvosi vélemény alapján a többhetes felépülési idő igazolást nyert, ez idő alatt nem volt képes önállóan ellátni a mozgással járó teendőket, jelentős fájdalommal járt a gyógyulás. Keresőképtelensége igazolt 2023. augusztus 31-ig, testi épségéhez fűződő személyiségi joga sérült. A munkavédelmi bakancsra mindenképpen szükség lett volna a több száz kilogrammos asztalok mozgatásánál, emiatt az alperes a legjelentősebb munkavédelmi kötelezettségét szegte meg, amely kizárja a jogsértés súlyának enyhe értékelhetőségét. A jelentős kockázatot hordozó eszközzel való munkavégzés előtt elengedhetetlen a kioktatás és a tájékoztatás. A talaj egyenlőtlensége ugyancsak hozzájárult a baleset bekövetkeztéhez, az alperes felróhatóan elmulasztotta a munkára alkalmas környezet biztosítását. Emiatt az alperes a Ptk. 1:4. §-a szerinti elvárható magatartással kapcsolatos általános jogelvet sértette meg azon hivatkozásával, hogy a munkavédelmi bakancs hiányában még különösebb figyelmet kellett volna fordítania lába biztonságára. Úgy járt el ahogy az adott helyzetben általában elvárható, a munkavédelmi felszerelés biztosításával a baleset elkerülhető lett volna. Az alperes felelőssége a baleset tekintetében rendkívül súlyos és kizárólagos. A balesettel okozott személyiségi jogsértés kompenzálására az elsőfokú bíróság által megítélt összeg helytálló.

[36] Az elsőfokú bíróság által meghatározott perköltség összege ugyancsak helytálló. A felszólító levél és a keresetlevél között jelentős formai, tartalmi eltérések voltak, amit helyesen vett figyelembe az elsőfokú bíróság. A 40.000 forint/óra munkadíj nem kirívóan eltúlzott. Ezt támasztja alá a Budapest Környéki Törvényszék 10.Pf.20.123/2025/5. számú és a Kúria Pfv.20.887/2023/6. számú ítélete. Az ügyvéd és megbízója között a megbízási szerződés szabad megállapodás kérdése, minőségi okokra alapítva alapvetően sem lehet mérsékelni az ügyvédi munkadíjat. A mérlegelés szempontjait az elsőfokú bíróság teljeskörűen rögzítette ítéletében, így e körben sincs hely annak megváltoztatására.

A másodfokú bíróság döntése és jogi indokai

[37] A fellebbezés nem alapos.

[38] A másodfokú bíróság a Pp. 370. §-a és 371. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta felül az elsőfokú ítéletet. Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a bizonyítékok mérlegelésével a jogszabályoknak megfelelő következtetéseket levonva érdemben helytálló döntést hozott a perbeli kártérítési felelősség jogalapjára és összecszerűségére nézve.

[39] Az irányadó tényállás szerint a felperes 2023. július 12-én a munkavégzés ideje alatt szenvedett balesetet, amikor az anyagmozgatásra szolgáló asztal forgatása közben a jobb lába az asztal kereke alá szorult.

[40] Az Mt. 166. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a munkáltató köteles megtéríteni a munkavállalónak a munkaviszonnyal összefüggésben okozott kárt. A munkáltatónak ez a felelőssége objektív, nem feltétele a vétkes munkáltatói magatartás, így a kártérítési kötelezettsége akkor is fennáll, ha a munkavédelmi szabályok betartása mellett következik be a baleset. Jelen esetben azonban bizonyítottan munkavédelmi szabályszegés is történt.

[41] A felperes balesete munkavégzés közben következett be, a munkafolyamat során használt eszköz miatt, tehát az a munkaviszonnyal összefüggésben állt. A felelősség alól a munkáltató ilyenkor csak szigorú kimentési szabályok szerint mentesülhet.

[42] Az Mt. 166. § (2) bekezdése a) és b) pontja értelmében a mentesülés feltétele, hogy a kárt az ellenőrzési körön kívül eső olyan körülmény okozta, amellyel nem kellett számolni és nem volt elvárható, hogy a károkozó körülmény bekövetkezését elkerülje vagy a kárt elhárítsa a munkáltató, vagy ha a kárt kizárólag a károsult elháríthatatlan magatartása okozta.

[43] A fentiek alapján nem vezethet mentesüléshez az alperesnek a munkavédelmi eszközök biztosításával összefüggő hiányossága, ez a körülmény az alperes ellenőrzési körébe tartozik, a munkáltató mulasztása nem értékelhető a munkavállaló hátrányára közrehatásként.

[44] Az alperes munkavédelmi cipőt nem biztosított a felperes részére, nem tartott munkavédelmi oktatást, így a biztonságos anyagmozgatás szabályaira nem tanította be a felperest. Ennek különösen azért volt jelentősége az adott esetben, mert a felperes fiatal életkoránál fogva kellő élettapasztalattal, munkavégzési gyakorlattal nem rendelkezett. Továbbá tanúl tanúvallomása szerint is a talaj egyenetlen volt, a használt asztal kerekek segítségével mozgott és nagy tömegű volt. Helytállóan hivatkozott ezzel összefüggésben a felperes az elsőfokú eljárásban a munkavédelemről szóló 1993. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Mvt.) 54. § (7) bekezdésének és 55. § (1) bekezdésének a megsértésére. A munkáltatónak kötelezettsége ugyanis a szükséges utasításokat és tájékoztatást a munkavégzést megelőzően a munkavállalónak megadni, rendszeresen meggyőződni arról, hogy a munkakörülmények megfelelnek-e a követelményeknek, a munkavállalók ismerik, illetve megtartják-e a rájuk vonatkozó rendelkezéseket; a munkavégzés körülményeihez igazodó, illetve az azzal összefüggő veszélyek figyelembevételével megfelelő munkaeszközöket és védőeszközöket biztosítani a munkavállalók részére biztosítani. A munkáltatónak oktatás keretében gondoskodnia kell arról is, hogy a munkavállaló munkába álláskor elsajátítsa és a foglalkoztatás teljes időtartama alatt rendelkezzen az egészséget nem veszélyeztető és biztonságos munkavégzés elméleti és gyakorlati ismereteivel, megismerje a szükséges szabályokat, utasításokat és információkat. Mindezeket az alperes elmulasztotta, így nem mentesülhetett a kártérítési felelősség alól és a felperesi vétkes magatartás hiányában kármegosztás alkalmazásának sem volt helye.

[45] A kártérítés mértékéről és módjáról az Mt. 169-177. §-ai rendelkeznek, a 177. § rögzíti, hogy a kár megtérítésére egyebekben a Ptk. 6:518-534. §-a szabályait kell alkalmazni. A kártérítési kötelezettség terjedelme a kár terjedelméhez igazodik, a teljes kártérítés elvéből következően a kártérítésnek ki kell terjednie a károsult egész vagyoni érdeksérelmére. A károkozónak meg kell térítenie a balesettel összefüggésben felmerült Ptk. 522. § (2) bekezdés a)-c) pontjai szerinti károkat. A felperesnek a balesetben tönkrement cipője pótlása folytán felmerült kára a károsultat ért vagyoni hátrányok kiküszöböléséhez szükséges költségnek minősül [Ptk. 522. § (2) bekezdés c) pontja]. A szükségesség célhoz kötött értelmezésben a költség indokoltságát, célszerűségét, észszerűségét és arányosságát jelenti, amit mindig egyedileg kell megítélni. A peradatok szerint a balesetkor munkavédelmi cipő hiányában a felperes a saját márkanevű márkájú cipőjét viselte, amely a baleset következtében tönkrement, nem vitatottan a rendeltetésszerű használatra alkalmatlanná vált. A felperes nem volt köteles a saját hátrányára ennél alacsonyabb árkategóriájú cipőt vásárolni – a károsultnak ugyanis biztosítani kell a károsodott vagyontárgy más vagyontárggyal való, érdeksérelem nélküli pótlását – a megvásárolt cipő pedig hasonló árkategóriát képviselt. Ennek megítélése nem minősült orvosszakértői kérdésnek, ahogy arra helytállóan hivatkozott a felperes.

[46] Az alperes köteles megtéríteni a felperes baleset után elmaradt foglalkoztatásából eredő kárát is, mint elmaradt vagyoni előnyt [Ptk. 522. § (2) bekezdés b) pontja]. A keresetlevélhez csatolt igazolás és egyéb érdekelt2 tanúvallomása alátámasztotta, hogy a Cég1. munkáltatóként a felperest 2023. július 17-től foglalkoztatni kívánta, e körben a

felperessel előzetesen egyeztettek. A felperes által állított elmaradt vagyoni előny bizonyíthatóságával kapcsolatban rámutat a másodfokú bíróság, hogy a kártérítésnek nem előfeltétele a munkaszerződés előzetes aláírása, hiszen az Mt. 48. §-a szerint eltérő megállapodás hiányában a munkaviszony kezdete a munkaszerződés megkötését követő nap. Ebből az következik, hogy a felek legkésőbb a munkába lépés napján jogosultak aláírni a munkaszerződést.

[47] A felperes a fentebb megjelölt bizonyítékokkal megfelelően igazolta, hogy 2023. július 17-től augusztus 31-ig 2000 forint/órabér ellenében foglalkoztatták volna, ezért figyelemmel az alperes által ezen időszakra fizetett bérre is, helyesen jelölte meg a felperes az őt ért kár összegét. E körben azt is figyelembe kellett venni, hogy a felperes jogszabálynál fogva [az egyszerűsített foglalkoztatásról szóló 2010. évi LXXV. törvény 10. § (1) bekezdés a) pontja] nem minősült a Tbj. szerinti biztosítottnak, így nem volt jogosult táppénzellátásra. Az a körülmény, hogy az orvosi igazoláson és erre figyelemmel az ügyvédi felszólító levélen ettől eltérő hivatkozás szerepel, a felperes ezen igényének megalapozottságát nem írja felül. Egyebekben az összegszerűséget illetően az alperes további hivatkozást nem adott elő, a keresetpontosítást követően a számítás módját nem kifogásolta.

[48] A beszerzett orvosszakértői szakvélemény azt is alátámasztotta, hogy a felperes tömegközlekedést nem tudott igénybe venni a gyógyulása ideje alatt. Az alperes a szakértői megállapításokra az elsőfokú eljárásban nem tett észrevételeket, az abban leírtakat az elsőfokú bíróság helyesen tekintette aggálytalannak és fogadta el ítélezése alapjául. A fellebbezésében előadottak a járóképeség megítélésére nézve a Pp. 373. § (1) és (3) bekezdésébe ütköztek, így azt a másodfokú eljárásban nem lehetett figyelembe venni. A felmerült költségeket a felperes számlával igazolta, illetve a gépjárművel történő közlekedésre a számításait megfelelően levezette, így e körben is megalapozott volt igénye.

[49] A gyógyszerköltséget érintő elsőfokú döntés kapcsán a fellebbezés jogi érvelést nem tartalmazott, azt kizárólag a kereset teljes elutasítására vonatkozó kérelem miatt tekintette a fellebbezéssel érintett rendelkezésnek a másodfokú bíróság. Így e körben mindössze az elsőfokú ítéletben megfogalmazott alperesi elismerésre utal a másodfokú bíróság.

[50] A sérelemdíj körében az alperes a bizonyítékok értékelését annyiban támadta, hogy a megállapított összeget a bizonyított sérelmekhez képest eltúlzottnak tartotta. A balesetben a felperesnek a Ptk. 2:43. § a) pontjában nevesített testi épséghez, illetve egészséghez fűződő személyiségi jogai sérültek, ezért a felperes a Ptk. 2:52. § (1)-(2) bekezdése értelmében sérelemdíjra tarthatott igényt az őt ért nem vagyoni sérelmekért. Az elsőfokú bíróság alapvetően helyesen vette számba a Ptk. 2:52. § (3) bekezdése szerint a sérelemdíj meghatározása során értékelendő körülményeket. A baleset következtében a felperes jobb lábfeje zúzódását és a jobb láb 2-3 ujj körömlemezeinek sérülését szenvedte el, a gyógyulás tartama a szakértői vélemény szerint 2023. augusztus 31-ig 50 nap időtartamot vett igénybe. A sérülés a gyógyulás alatt a felperes mindennapi életvitelére kihatott, jelentős fájdalmak voltak az orvosi dokumentumok szerint, lábfejének korlátozott volt a

mozgásképesége, az ujjak nyílt körömsérülése miatt cipőt viselni nem tudott, a tömegközlekedést nem tudta igénybe venni, ahogy a tervezett kereső tevékenységet sem tudta megkezdeni. Mindezeket összességükben mérlegelve az elszenvedett nem vagyoni sérelem arányban állt a kereset szerinti 300.000 forinttal. Az elsőfokú bíróság a Ptk. 2:52. § (3) bekezdésének megfelelően határozta meg a felperesnek az egészség megsértése miatti sérelemdíjának a mértékét, a másodfokú bíróság a fellebbezés alapján annak leszállítására nem látott indokot.

[51] A fellebbezésben a perköltség vonatkozásban az alperes által kifogásoltakat – így a keresetlevél elkészítésére felszámított munkadíj és a kikötött óradíj eltúlzott mértéke – sem találta alaposnak a másodfokú bíróság. Az alperes az elsőfokú eljárásban a fellebbezéssel azonos tartalmú érvelést adott elő, és vonta kétségbe az említettek felszámíthatóságának jogosságát, illetve összecszerűségét. Az elsőfokú bíróság által e körben kifejtettekkel a másodfokú bíróság is egyetértett. A felszólító levél és a keresetlevél között a tartalmi eltérés és terjedelem jelentős eltérést mutat, azzal együtt, hogy az ügyvédi jogi képviselési tevékenység magában foglalja adott esetben a perindítást megelőző egyeztetésekben, levelezésekben való közreműködést is, e folyamat a keresetlevél elkészítéséhez kapcsolódó költség számításánál figyelembe vehető. A Kúria a Pfv.II.20.887/2023/6. számú ítéletében rögzítette, hogy a szerződésben megállapított munkadíj bíróság általi mérséklése a szerződés tartalmának szabad meghatározása alapelvével szemben kivételes és ebből adódóan szűken értelmezendő. Az óradíj mértékére legfeljebb akkor terjedhet ki, ha a piaci viszonyokkal és a józan ésszel (Alaptörvény 28. cikk) nyilvánvalóan ellentétes, kirívóan eltúlzott mértékű. A felperes és jogi képviselője által az elszámolás alapjául meghatározott 40.000 forint/óra munkadíj a jelen piaci viszonyok között nem tekinthető kirívóan eltúlzottnak.

[52] Észlelte ugyanakkor a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság a késedelmi kamatra vonatkozó rendelkezéseket hiányosan, nem a Ptk. 6:48. § (1) bekezdésében foglaltak szerint rögzítette, ezért e körben pontosította az elsőfokú ítélet rendelkező részében megfogalmazottakat.

[53] A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezéseit a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta a rendelkező rész szerinti, a késedelmi kamat mértékére vonatkozó pontosítással.

Záró rendelkezések

[54] Az eredménytelenül fellebbező alperest a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a másodfokú bíróság a felperes másodfokú perköltségének viselésére. Ennek mértékéről a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségekről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (1) és 4. § (1) bekezdése alapján határozott a felperes Pp. 81. § (5) bekezdése szerinti felszámítás alapul vételével az alperes kérelmére mérsékelt összegben, áfa-val növelt mértékben. Mérlegelése során arra volt figyelemmel, hogy a

pertárgy értéke a másodfokú eljárásban alacsonynak minősült (840.783 forint), összetett jogi érvelést a felperesnek a fellebbezési eljárásban nem kellett előadnia, illet a fellebbezés sem tartalmaz. A fellebbezés 20 oldalából a 11. oldaltól kezdődött az érdemi rész az elsőfokú bíróság ítéletének vitatását érintően, azt megelőzően az ítélet tartalmát részletezte az alperes. A perbeli ügy átlagos megítélésűnek minősült, ezért az iratok áttanulmányozása, a fellebbezési ellenkérelem elkészítése igazoltan olyan mennyiségű munkaidő ráfordítást nem jelenthetnek, mint amit a felperes 8 munkaórán felszámított, ezért a másodfokú bíróság az elvégzett tevékenységgel arányban állónak 5 munkaórát talált. Emellett a másodfokú tárgyaláson való megjelenésre felszámított 1 munkaóra figyelembevételével a fentebb kifejtettek szerint eltúlzottnak nem minősülő 40.000 forint óradíjjal számolva 240.000 forint + áfa összegre mérsékelte a felperesnek járó másodfokú perköltség összegét.

[55] Az alperes a fellebbezésével 73.739 forint illetéket lerótt, ugyanakkor a másodfokú eljárás illetéke az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése szerint – a fellebbezéssel vitatott 840.783 forint alapul vételével – 67.263 forintban alakult, így ezen összeg viselésére köteles az eredménytelen fellebbezésre figyelemmel a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján. A különbözetet az Itv. 80. § (1) g) pontja alapján az adóhatóságnál benyújtott kérelemmel igényelheti vissza az alperes.

Budapest, 2025. október 16.

dr. Orosz Andrea s.k.
s.k.

a tanács elnöke

dr. Szalai Beatrix s.k.

előadó bíró

dr. Laczó Adrienn Lilla

bíró